

og altsaa ikke alene tager den mindste Ingent, men tillige ødelægger det smaa Dyreliv, som netop paa de Tider skulde komme frem paa Bunden. Med Hensyn til de Bestemmelser, Regjeringen har foreslaaet overfor Brugene af Snurrevaad i Rattegattet, have vi haft Betænknelighed ved at følge Regjeringen. Regjeringen har foreslaaet, at Snurrevaad ikke maa bruges i 5 Maanedere af Aaret i Rattegattet, og det er en meget lang Tid, der er 7 Maanedere tilbage af Aaret. Udvalget har derimod foreslaaet at indskrænke denne Bestemmelse til kun at gjælde den halve Tid, nemlig 2½ Maaned, hvorved vi maa indrømme, at i de Andragender, der ere indkomne til os fra Fiskerne omkring ved Rattegat, er det forlangt, at man skulde gaa noget videre; end vi have foreslaaet. De have nemlig ønsket Snurrevaad forbudt 3 Maanedere, altsaa 14 Dage længere end Udvalget har foreslaaet. Men det forekommer mig, at naar et saa stort Fiskevand som Rattegat skal have saa indskrænkende Bestemmelser som foreslaaet, saa er det langt rimeligere, at man indskrænker Brugene af Snurrevaad ogsaa i Fjorde; og det vil jeg nødig være med til. Vi ere ikke gaaede saa vidt, som Regjeringen har foreslaaet. Selvfølgelig er der ogsaa andre Maader, hvorpaa man kunde ordne det. Man kunde saaledes sige, at de kunde bruge Snurrevaadene paa en anden Tid; men jeg tror ikke, at det vilde nytte noget med Hensyn til det Formaal, Regjeringen har tilsigtet. Regjeringen har nemlig ment, at det skulde være de varme Maanedere, at det var forbudt. Hvad den første Vending, at forandre „Vaad“ til „Nalevaad“ angaar, kan det maaske paa sine Steder have sine Bænkneligheder at forbyde Nalevaad i den Tid, der er Tale om, da Bestemmelsen ogsaa skal anvendes paa Fjordene; thi det er sørgeligt, men det er saa, at man ved Fiskeriet i disse herovre paa Øerne, efter at man er kommet ind paa et mere rationelt drevet Fiskeri, er kommet til at bruge Nalevaad til at fiske Alt med. Naar man først har bekostet et Nalevaad, saa fisker man Alt muligt dermed lige fra Keier til Torst. Men det er et uheldigt Fiskeri. Naar man ser efter paa de Tabeller, som ere forelagte af Regjeringens Fiskerikonulent, saa ser det ud til, at Fiskeriet i de Farvande aftager, og jeg har nogen Frygt for, at ligesom Fiskerne tidligere klagede over, at de ikke kunde tage deres Nal, naar tidligere foreslaaede Bestemmelser vedtoges, saaledes ville de om saa Nar klage over, at de ikke kunne tage Keier mere paa Grund af, at der ingen findes. Jeg er tilbøielig til at tro, at naar de bruge Nalevaad til at fiske Keier, saa vil det gaa saaledes; Fiskerne paa Dybden i Vandet

sætter større Vægt til, saaledes at det kan slæbe haardt paa Bunden. I Rattegat, Vindfjorden og andre Steder ser man Gud ske Lov kommen saa vidt, at man bruger forskellige Redskaber til de forskellige Fiskearter, som man vil fiske. Imidlertid, naar de nu en Gang have et Nalevaad, kan det mulig være noget haardt at bringe dem ud af deres Eghverv i 3 Maanedere, og jeg veed, at i alt Fald nogle af mine Meningsfæller ere ikke saa uvillige til at ændre dette Punkt til 3die Behandling. Men jeg tør ikke med Berettigelse udtale Noget derom som Ordfører paa Flertallets Vegne, dertil har jeg ingen Bemyndigelse. Ved Vædringsforslaget Nr. 13, som forlanger, at hele Paragrafen skal udgaa, skal jeg ikke opholde mig. Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 14 har jeg heller ikke Videre at bemærke. Man vil se, at Regjeringen har foreslaaet, at naar der kommer Andragender fra Bundgarns-Fiskere, skal Indenrigsministeren kunne forandre de Afstandsbestemmelser, der ere forekrevne mellem de forskellige Steder, men vi have ment, at det mulig i mange Forhold kan være af lige saa stor Interesse for andre Fiskere som for Bundgarnsfiskerne at opfordre Regjeringen til at lade Afstandsbestemmelserne blive større eller mindre, og vi have derfor foreslaaet, at Indenrigsministeren skal kunne bevilge Afvigelser fra Afstandsbestemmelserne under særlige Forhold, altsaa selv om der ikke kommer Begjæring derom fra Bundgarnsfiskere. Hvad Vædringsforslaget Nr. 15 angaar, er Tanken væsentlig den samme som i Regjeringens forslag. Vi have kun ment, at den i Regjeringens forslag forekrevne Afstandsbestemmelse er for stor for Naers og Væktes Vedkommende. Vi have ment, at naar man vilde have 200 Favne ved Fjordens Udmunding, talte Rimelighed for, at man kun har 100 Favne ved Naers og 50 Favne ved Væktes Udlob. Jeg skal overfor dette Punkt i Almindelighed bemærke, at jeg tror, at det er et af de allervigtigste i Loven, i alt Fald et meget vigtigt Punkt. Hvem der kender Noget til Fiskeriet, vil vide, at hvor Jerstvand løber ud i Brakvand eller mindre saltagtigt Vand, opholder Fisken sig og betænker sig noget, før den gaar op i saadanne store Naer. Jeg skal her henvise til den engelske Lovgivning, som er meget haard og streng i sine Bestemmelser herom. Den forbyder ikke alene Bindsflæbegarn, men ogsaa faststaaende Garn, saaledes at i nogen Afstand udenfor Naer eller Fjorde maa der ikke fiskes, hvilke Bestemmelser have haft stor Betydning. Jeg skal nævne, at ved Irlands Ryst fiske de i 1873 Lag for ligesaa mange Benge, som hele Danmark fiske for af alle